

lagt paa dem. Jeg kunde i Grunden straks medtage et Par andre Ændringer, men skal dog lade det være, indtil jeg kommer til de særlige Paragraffer. Den næste Ændring under Nr. 9, som angaar § 29, er i Virkeligheden kun en bestemtere Formulering af den Opgave, som det Tilhynsraad faar, der blev vedtaget paa § 29 ved 2den Behandling. Det er kun en Klargørelse af, hvad dets Gerning er. Ændringsforslaget under Nr. 11 til § 29 tillader jeg mig herved at tage tilbage, begrundet i, at et Par Medlemmer af Udvalget have fundet, at den Tilføjning til Paragraffen, som Ændringsforslaget gaar ud paa, stod paa et mindre heldigt Sted. Vi have nemlig foreslaaet, at i 3dje Stykke, 4de Linie indskrives efter Ordet „ad“ „og da for kortere Tid“. Ændringsforslag under Nr. 11 gaar ud paa, at den samme Tilføjelse skal sættes ved Slutningen af Stykket, men vi have ment, at det hellere burde staa efter Ordet „ad“, og jeg tillader mig derfor at tage Forslag under Nr. 11 tilbage.

Formanden (Høgsbro): Ændringsforslag under Nr. 11 er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det?

Berg: Ja, jeg optager det.

Ordføreren (C. Ravn): Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 12, 13 og 14 til § 31. De ere alle tre kun Redaktionsændringer, som vare nødvendige, da der ved en Fejltagelse var blevet vedtaget et Ændringsforslag, som gjorde Paragraffen utydelig. Det samme kan jeg sige om Ændringsforslagene Nr. 15 og 16, der ere stillede til § 33; de ere stillede kun for at tydeliggøre Paragraffen, men forandre ikke dens Indhold. Jeg kommer derefter til Ændringsforslag under Nr. 17, stillet til § 34. Ærede Medlemmer ville se, at første Punktum af denne Paragraf gaar ud paa, at den Understøttelse, som en Person efter sit fyldte 18de Aar har oppebaaren af Fattigvæsenet, kan fordras erstattet saavel af ham selv i levende Liv som af hans Dødsbo. Det andet Punktum i Paragraffen forklarer saa, hvorledes man skal gaar frem overfor ham, iaalønge han er i Live, men derimod ikke noget om, hvordan man skal tage paa Sagen, naar Manden er død. Ændringsforslag Nr. 17 giver altsaa Regler for, hvordan man skal behandle et Dødsbo efter en Mand, som i levende Live har faaet Fattigunderstøttelse, og man vil se, at dette er affattet i en meget mere human Aand, end Tilfældet nu er. — Under Nr. 18 ville ærede Medlemmer se, at der

findes et Underænderingsforslag til Ændringsforslag Nr. 17. Det gaar nemlig ud paa, at der i Ændringsforslag Nr. 17 skal indskrives imellem Ordene „kan“ og „indantes“ Ordene: „uden for Kjøbenhavn“. Det er begrundet i, at Overøvrigheden i Kjøbenhavn har en anden Stilling til Skifteretten, end Overøvrigheden har ude paa Landet, idet Overøvrigheden i Kjøbenhavn i Virkeligheden har noget med Skifteretten at gøre, og det vilde blive en Appel til den, hvorfor man har ment, at det var overflødigt.

Jeg kommer nu til en af de vigtigste Ændringer; det er Ændringsforslaget Nr. 19 til § 35; ærede Medlemmer ville ved Genemlæsning af dette Forslag se, at der særlig er forandret to Ting. Den første er den, at der bestemmes, at Æstergivelse skal finde Sted, naar vedkommende Person har holdt sig udenfor Fattigvæsenet, ikke har nydt Fattigunderstøttelse i 5 Aar, i Stedet for at Forslaget ved dets 2den Behandling havde 2 Aar. Naar vi ere gaaede til den Indrømmelse overfor den modsatte Anskuelse, da er det begrundet i, at vi kun ere gaaede til den Affattelse, som Tinget i sin Tid har vedtaget med stor Majoritet, og for det andet, fordi vi ogsaa ved nøjere Æstertanke ansaa det for rigtigst, at forsaavidt en saadan Person skal have en saadan Ret, at han kan forlange, at det, som han har oppebaaret af Fattigvæsenet, maaske i mange Aar, og som altsaa kan være en temmelig stor Sum, skal æstergives, da maa han virkelig ogsaa i tilstrækkelig lang Tid have vist, at han har villet hævde sin Selvstændighed. Endvidere gaar Forslaget ud paa, at den Ret, Kommunen nu har — uden at den bestemt udtales i nogen Lov, men som er bleven knæsat af de sidste Ministerier, vi have haft — til Æstergivelse til enhver Tid, at den Ret lovfæstes. Forslaget ender jo nemlig med: „Æstergivelse kan finde Sted, naar Fattigunderstøttelse ikke har fundet Sted i Løbet af det sidste Aar.“ Man vil nu maaske sige: Ja, men det er ogsaa en Indskrænkning. Det er det ganske vist; men jeg kan godt forstaa, at man fra modsat Side holder paa det; Grunden er den, at man ved bestemte eet Tilfælde, der viser, hvor urimelig denne Bestemmelse kunde bruges af Sogneraadet. Et Sogneraad skal efter Forlydende have haft en Person paa Fattigvæsenet i Januar Maaned og have givet ham Understøttelse i Januar, æstergivet ham den i Februar, sat ham paa Valglisten og ordnet det i Marts, men allerede i Slutningen af Marts begyndte de at give ham Fattighjælp igen, saa han stod i Virkeligheden som Fattiglem paa